

GORE SRCA

VJERSKI TJEĐNIK

GOD. III.

ZAGREB, 25. SRPNJA 1948.

BROJ 27.

Čudnovata nepristranost

Jednom je samo na svijetu bilo jedno najneobičnije sudeće. Takovo se više nijope nikad ne može i neće ponoviti. Jedamput je samo pala najsrmatnija osuda. Takovo nije bilo nikada prije niti će je biti ikada kasnije, dok bude svijeta i vjeka. Vrhovni sudac bude sam carski namjesnik. I on, upravo on, proglaši nevinog okrivljenika. A ipak predaje Isusa, da Ga razapnu.

Pilat se veoma stadio te osudu čeli svoj život. Nikada o tome nije htio ni s kime govoriti. Nije htio da to ni misli. Jedan suvremeni pisac pripovijedi zanimljiv događaj iz kasnijih godina Pilatova života. Taj je događaj vrlo značajan za srmatnju osude Pilatova. On ju je toliko poricao i potiskavao, da je konično sam sebe uvjeravao, da nikad nije čuo da je Isus. Toliko ga mučila ta stramota.

Jednoga je neime dana sjedio Pilat kada slijedi starac u svojoj vili i razgovarao s nekim svojim drugom iz onih dana, kad je bio carskim namjesnikom u Judeji. Među ostalim ga zapita prijatelj: »Nisi li ti onda imao velikih neprilik s nekim čovjekom, koji se zvao Isus Krist? Ja se već ne sjećam potonosti. Zabavio sam ih. Ali znate, da se on gradio Bogom i druge to učio. Nisi li ga tao dio pribit na krž na Golgoti?«

Pilat je neko vrijeme šutio, gledao pred sebe i razmišljao. A zatim je rekao: »Ne, ne, to nije. Možda je to tako i bilo. Ali ja se više toga ne mogu sjetiti. Ne, ja se toga ne sjećam.«

Pilat je tako govorio u starosti, jer je i u vrijeme tog sudeњa sebe kao suću želio proglašiti nevinim i nepristranim. I utvarao si je već onda da mu je to uspjelo. On je uopće pod svaku cijenu nastojao, da se izvuče iz toga neugodnoga procesa prije svega na taj način, što je Isusu nekoliko puta proglašio nevinim, ne bi li tako to sudeњe otklinio. Sudio je javno pred glavarima svećenstvom, kraljevinskim i narodom. Isus je optužen, da buni narod, zabranjuje cesaru davati porez, govori: da je on Krist kralj. A Pilat ispitavši optužbu prvi put izjavlja: »Nikakove krivice ne nalazim na ovom čovjeku!«

No tužitelji nisu bili s tim zadovoljni. Tražili su smrt: »On buni narod, uči po svoj Judeji počevši od Galileje dovede!« Kad je Pilat čuo, da je Isus s područja Herodeva, pomisli, da je načao način, kako će ga se riješiti i pošalje ga k Herodu. Herod se pak poveseli mislio, da će Isus pred njim praviti žudeca. Kad On to nije bio, osramoti Ga sa svojim vojnicima i naruga Mu se, obuće Mu bijelu haljinu i posla natrag k Pilatu.

A Pilat izlazi pred svećenike i

knesove i narod i reče im: »Dovedete mi ovoga čovjeka, kao da budi kraljem gradi, protivi se cesaru.«

I on, da ga pred vama ispi-

tah, i na nadob u njemu ni jedno

krije... A i Herod... Dakle da

ga izbjegi i pustine. Drugput da

je proglašuje Isusa nevinim.

I žene Pilatova upozorjuje ga na nevinost Isusova te mu porudi u sudjelu: »Nemoj se ti ništa mijedeti u stvar tega pravodnika, jer sam danas u sva mnogo stradala zbog njega. Zbog toga još više htjede, da izmakne sudeću Isusovu. Zato predloži, kako je bio i oblik u blagdanu, da posti jednogod od okrivljenika. Ili nevinoga Isusa ili buntovnika i ubojica Baraba. Tu je mislio, da će se izvrći iz ovoga neugodnoga položaja. Ali svjetina krvne teškoga zločina Baruba, a za nevinoga Isusa zastavlja: »Raspai ga, raspali ga.«

Po treći put Pilat reče: »Kakvo je delje da leži učinio? Ja ništa na njemu ne nalazim, što bi zasluživalo smrt; dakle da ga izbjegi i pustine. Misleti, da će barem tako uspijeti, dađe Ga izbaci. I onda Ga izvede izbana, s vijencem od trnja na glavi, obučena u skreljnu haljinu i reče: »Evo čovjek! A oni povikaju: »Raspni ga, raspni ga!«

Pilat se još uvijek odupire, da oni Isusa. Zato Ga po četvrti put proglašuje nevinim i odgovori: »Uzmite Ga vi i raspnite, jer ja ne nalazim na njemu krivice. Jčuvajte se protiv njihovog navaljivanja i htio izbjegi pravorješku. Ali tada mu rekoće: »Ako evoga pastiš, nisi

prijatelj cesara, jer svaki, koji sebe

postoji, i koja vode k savršenom

životu, na prvom je mjestu čitanje na-

bodnih knjiga ili duhovnog stvo. Ako i

niže to sredstvo po svojoj naravi naj-

važnije, ipak imade veliku vrijednost.

Duhovno je štivo u svu vremena imalo

svrhu dobro djelovanje: osobje svjetlosti

izglađujući stravilo je na put savršenog

života, a one, koji su već isli tim

putem, poškodio je, da još većim ma-

rom rade oko savršenosti. Preko duhovnog stiva i učen i neuk, lakše upo-

na i u svjeti svete istine i događaja,

nego preko samog razmatranja. Duhovno

je štivo i je poška i molitva, a razma-

tranje je samo molitva.

Među sredstvima, koja nam potiču na-

pobožnost, i koja vode k savršenom

životu, na prvom je mjestu čitanje na-

bodnih knjiga ili duhovnog stvo. Ako i

niže to sredstvo po svojoj naravi naj-

važnije, ipak imade veliku vrijednost.

Duhovno je štivo u svu vremena imalo

svrhu dobro djelovanje: osobje svjetlosti

izglađujući stravilo je na put savršenog

života, a one, koji su već isli tim

putem, poškodio je, da još većim ma-

rom rade oko savršenosti. Preko duhovnog

stiva i učen i neuk, lakše upo-

na i u svjeti svete istine i događaja,

nego preko samog razmatranja. Duhovno

je štivo i je poška i molitva, a razma-

tranje je samo molitva.

Sv. je Jeronim smatrao duhovno stu-

vo velikom pomoći za svršen život,

pa ga je u svojim pismima preporuči-

vo pobožnim osobama, koje je vodio

putem kreposti. »Ako pise Sabini:

»Imaj vazdu u rukama sv. knjige, pa ih čita. Oni će ti biti štit protiv zlih

misli, koje napadaju crnike osobe. De-

metriji piše: »Ljubi Sv. Pismo, pa će ti

biti ljubiti mudrost. Ono neki ti stava-

ra ukraš (kreposti), koje neki ti bude

mjesto svakog drugog dragocjenog na-

čita. Grgur veliki kaže: »Citat Sv.

Pismo znaci staviti pred oči duše vr-

ala, koje odražuje lice naše duše. U

njenu vidimo, što se u duši ljepe, a

to ružna palati; upoznajemo, koliko

amo napredovali u dobru, i koliko još

ima tega, što treba da dostignemo.«

Isti sv. otac pripovijeda o nekom si-

romanskom prosnjaku Servulu, koji je,

uset na noge, sjedio u trijemu crkve sv.

Klementa u Rimu i proslao mostinstvu.

Što bi naprudio, utrošio je djelomično

za svoje uzdržavanje i pomaganje si-

romanskih dohotčanika, a za ostalo je

kupovao nabodne knjige i da osi u čitati.

jer sam nije znao čitati. Radije je

je otinuo od ustiju zalogaj počebne

hrane, nego li da se određe hrane, koju

mu je duša primala slušanjem takova

štiva. Iz tih knjiga je naudio i usvojio

kreposti svake ruke, osobito ne-

pokolebiti strpljivo tako, da je po-

sred velikih boli slavio Boga i rjeva

Mu pjesme zahvalnice. Kad mu se pri-

biljila smrt, kazao je prisutnima: »Ka-

kovo nebesko pjevanje! Ne čujete li

otu andeosku skladbu? I kad je to

rekao, ispuštao je dušu.

Elijeo veljedan duhovni pisac: »Cita-

janje načobnih knjiga uči nas moliti i

uči nas raditi. Vodi nas i k djelotvor-

nom i u unutrašnjem životu. Molitva

i rad su dva mada, kojima svladavamo

za nevjajstvo i zdobivamo krunu

vječnog blaženstva. Molitvom i radom

duša se čisti od općine i ukrašuje

krepostima. Molitva i rad idu u kopre-

nu, koja zamata duh u zablude, i od-

idu uči srce da tačno svijeta.«

Cijeli me, Gospode,

moj smrčni dan zadrži

me zjonom krila svog.

(Fr. 15, 2.)

Iz danišnje sv. Mise

IZ DUHOVNOG ŽIVOTA

Zuhorna štivo

Među sredstvima, koja nam potiču na-

pobožnost, i koja vode k savršenom

životu, na prvom je mjestu čitanje na-

bodnih knjiga ili duhovnog stvo. Ako i

niže to sredstvo po svojoj naravi naj-

važnije, ipak imade veliku vrijednost.

Duhovno je štivo u svu vremena imalo

svrhu dobro djelovanje: osobje svjetlosti

izglađujući stravilo je na put savršenog

života, a one, koji su već isli tim

putem, poškodio je, da još većim ma-

rom rade oko savršenosti. Preko duhovnog

stiva i učen i neuk, lakše upo-

na i u svjeti svete istine i događaja,

nego preko samog razmatranja. Duhovno

je štivo i je poška i molitva, a razma-

tranje je samo molitva.

Sv. je Jeronim smatrao duhovno stu-

vo velikom pomoći za svršen život,

pa ga je u svojim pismima preporuči-

vo pobožnim osobama, koje je vodio

putem kreposti. Molitva i rad idu uči

srce, a uči se uči. Načinom svjetlosti

izglađujući stravilo je na put savršenog

života, a one, koji su već isli tim

putem, poškodio je, da još većim ma-

rom rade oko savršenosti. Preko duhovnog

stiva i učen i neuk, lakše upo-

na i u svjeti svete istine i događaja,

nego preko samog razmatranja. Duhovno

je štivo i je poška i molitva, a razma-

tranje je samo molitva.

Isti sv. otac pripovijeda o nekom si-

romanskom prosnjaku Servulu, koji je,

uset na noge, sjedio u trijemu crkve sv.

Klementa u Rimu i proslao mostinstvu.

Što bi naprudio, utrošio je djelotvor-

nom i u unutrašnjem životu. Molitva

i rad su dva mada, kojima svladavamo

za nevjajstvo i zdobivamo krunu

vječnog blaženstva. Molitvom i radom

duša se čisti od općine i ukrašuje

krepostima. Molitva i rad idu uči

srce, a uči se uči. Načinom svjetlosti

izglađujući stravilo je na put savršenog

života, a one, koji su već isli tim

putem, poškodio je, da još većim ma-

rom rade oko savršenosti. Preko duhovnog

stiva i učen i neuk, lakše upo-

na i u svjeti svete istine i događaja,

nego preko samog razmatranja. Duhovno

je štivo i je poška i molitva, a razma-

tranje je samo molitva.

Kanticu su posude iz stakla za vino

i vodu kod sv. Mise. Ako su iz kovine,

treba da je na poklopac napisano V

u kanticu za vino i A u kanticu za

vodu. Kanticu su umjeteno na niskoj

zajednici. Nad praznom poklopicom sveće-

ni pera ruke.

Kadonico, Mede se u nju uglijen.

Pozivača visi na trijn lanđelima. K njoj

pripada ladica s malom filijicom sa

jamjanom.

Kantice su posude iz stakla za vino

i vodu kod sv. Mise. Ako su iz kovine,

treba da je na poklopac napisano V

u kanticu za vino i A u kanticu za

vodu. Kanticu su umjeteno na niskoj

zajednici. Nad praznom poklopicom sveće-

ni pera ruke.

Kadonico, Mede se u nju uglijen.

Pozivača visi na trijn lanđelima. K njoj

pripada ladica s malom filijicom sa

jamjanom.

Tješitelj Čeka...

Naš prijatelj je isprigovijedao ova veoma smrćavim doživljajima:

Napojujuči odrađujući se potpore. Ulicama obilaze i vatraju budnicu. Gradani se diju lica. Neka je velika slava. Rado ih gradano maznjaju te izvezuju. **— Ne — da — ne — ne — na — uči.** Neka je živo. U svetljanom raspolaže. Od rana jutra do kasne večeri tako.

Lutajući nitegama. Konakom mi postaju dozvane: harmonika, veterina, eksplozije raket, počitljivosti mlađe. Oprostili potredu da se neđuge amirini. Slučajno stadij pred jednom crkvom. **— Usta je prazna,** blidka, visoka i tamna. Tajanstvena tisina i miruvi u njiju.

Pred ogromnim jednoga dana, **da jedna slatka totka — vječno svijetlo.** Spustiti se na koljenja pri tuđem smrću.

Ivana depe — **— Tu daleka, daleka, kao**

u drugom svijetu sum raka i podleđivanje manjstva.

Nakon kratkog posdravlja i pokloni Osmoru, pred klim osmjenjivim u Svetohramito bude same vječno svijetlo, moj se pogled sazvatiću sa vječnim boždanskom preserom. Ljubljivoće svijetlo predtreću krov njezinih siri, se po prostoru crkve. Ne presru je edođe do gove prikratene manjstve svijeta. Ali je drugog vremena. Slava neko vođenjem Povjerojući način erkežni događaji. Stakleni mroživoće, u stranim odjeljima. Stigao je dana presru do vrha u prošlosti. Kroz crkvenu zastavu, kriještu, svijetu. Imao otvorenu usta, pjevala.

U ranim rasoblidljivim svjetlima povijest svih rabišta. Erkežni slični erkežne svećanosti, mada svjetlene pokrete i doživljaje. Kako nam se u sanjario i okušavaju tega. Stoji mi je bilo jasno i nejasno. Monog su mi stvarni lakeri te pedevrijci, a da nisam znao kako i zašto. Ugodno mi je bilo, mada sam sve to tacno u ovom žalbi pred euharistijskom Spasitelju i molio Ga, da se dobro i u iz svjetli okrene na spasenje duha, zbog kojih je On ne samo na Krku među prikazao Genu nebesku, nego i mada dorazi u Svetohram. I daka, dok svijet tura svoje i nema Niša ni nara ni zadovoljstva. Potunuo sam se smrću.

Najednina neki koraci. U crkvi je uniošek gospodin u nadhodnim godinama. Odjeli se crno. Lice mu bijedo. Izobrazdo teškom tugenom. Bacio se nedaleko od mene na koljenja pred Svetohramom kao telo rečena rukljaka. Njegova moja opazio ista stupca. Lice je urovo medju rukama. Njegovo pridruženo teško ječanje dopratio je do mene. Romio je gorke sunz, zanik velike patnje i bol. Jasol koliko toga mora da podmosti taj siromak! Tako tako place!

Izvana su dovršili do moga ulta pridruženi glasovi fanfare. Ali sve to ka i buka veselega puša u ulici gotovo je vrijedalo moju dušu zbog nepristeganog ječanja, koje je kad što prebitio kruni prste, kojima je moj su drugi u srčku poljio svoje lice.

Sistemski moj prijatelji. Da znade, koliko ih sudstvujući s tobom u tvrdoj nepoznatoj mi patnji. Izadele li nešto na zemlji te ga punjavajuće, nego i jesanje jednoga ozbiljnoga smrćakera?

Koliko je manje pretrpio! Molib je se valova gurke budi pretrpi njegovom jadnom duševim! Molib je stajao uz smrtni kreveti svoje ljubljene žene? I ostao je sam. Molib je izgubio triver materijalnoga opštinskog avoga i svoje obitelji. Molib je umro dječje, nadu i potporu njegovih staraljkih dana! Molib nukte kakova nešljajstva beštija njezina telo dragoza činila obitelji! Njegova je jesanje takovo, da mi je nukad, dok budem živio, ne će istanuti iz uha i pamet. Očaljim mudrakom pokuši. Ali voj je plad i jesanje tamle pred Euharistijskom hagom u crkvi pred Njegovim Svetohramom.

Najednog je ječaj i plad prestao. Sve je zataš uštivo. A onda je molijedila snadna i odlučna tječaja: **— U te se, Gospodine, imam, i ne ňu se posvetiti do vječnosti!** Počeo je na Tobom nevjerni. Prebitio, kojih je tekako išao ne name svog križ i posez na mnom, nije mene dostojan. Mvala Ti, Gospodine sa utjehi i hrabrost, koju sam nasada pred Tvojim Svetohramom. Ustade i vremo!

O, blagoslovni domov! Buditi, u kojima utječe i jakosti daju mi euharistijski Bog! Blazeni oni, koji ih tame pouzdano traže, jer ih ih nači.

OLANOV KRSČANSKE RADNIČKE MLADIZI u Njemačkoj ugušili su pismo kardinalu Fringu, u kojem predali i mola, da bi studenti hodoškoljiva za vrijeme praznika pođli na rad u tvornice, da bismo na licu mještva upoznali potrebe radničkog naroda te se tako pripravili na uspješno vrijeđanje svoje buduće disloklirajuće slobode, u kojoj ne će nikako smjeti misliti radnički.

APOLOGETSKI KUTAK

SVEMOGUĆNOST BOŽJA

Može, samo treba da nešto hoće, pak vlastitim voljom za zlo odluče i u službodokornu ostaje, mudrost Božja bema spriječila, **— Može li Bog svijetu život nanoći, i silom ga odvraćao od smoga, na što se svjetoslovo odločio.** Isto vrijedi i za obraćenje daval. Davao je svjetoslovo tvrdokorom u moli. **— Ne — život.** Božji je ujedinjili kraljevina i gospodari nad gospodarima! (1 Tim 6, 15).

Svetno Božju promatram u Bogu savezno s voljom i zmajenju Božjim. Znanjem svojim Bog proučuje, spoznaje smagu nešto. I u svih svim baka, koja postaje ili ga moguća. Voljom se odlučuje, da će nešto učiniti, ili pak se učiniti. Snagom svogota ili svemogućnosti invadi odluči u djelu.

Svemogućnost Božju spoznajemo već samim naravnim razumom. Moć Božja daje blistavostje svemu, ne posjedi. Koliko god je zao u mala kudar zamisliti novila baka, koja bi još mogla postojati, toliko bi je kudar prolazivati, post Božja. Kao što nikada i nijesu nemaju krajši baka, koja je još mogla postojati, tako nesna nijesu krajši ni medu moći Božjej, koja može, ta baka pravljena. Sveti Pismo se dikt Božjem modi, pa kaže: **— U Božje nijesu nemoguće nijedna stvara.** (Eze 3, 37) **— Što je Gospod i svetlost svake dobrojan, i većina Božjeg ne može ukrasiti.** (Pp 146, 3-4).

Stog god Bog je svemira čini, čini na najšireći način; jedinica činova svjeće načinje. Bog se stiče kada, i održava volju po stanje činom. Nit, se nudi, nit izostavi. Kad je Bog stvarao svijet, smje je rekao: **— Nešto bude svijet!** I postale je svijet. **— Tačko je redom red stvaranja postajalo sve, što je Bog zapovjedio; postale je činom ono, što je Bog rekao odnosno klio da postane.**

Crije se prigovor! Bog ne može spasti okorjek gejelinike, ne može davati slobodnost, Bog ne može grizati, niti umrijeti. Prema tome ne bi bio svemoguć. Bog radi, izvodi, u djelu stavlja čino, što je razumom prosudio, da je dobro i plemenito. Sto racunomo nije promjenio kao dobro, to si volja za pravdu, pa ni moći u djelu ne staviti. Bog je dao čovjeku slobodnu volju. Um Božji kaže, treba slobodu od Boga danu

poslovima kada je to učinio, sum svjedoč vlastitim voljom za zlo odluče i u službodokornu ostaje, mudrost Božja bema spriječila, **— Može li Bog svijetu život nanoći, i silom ga odvraćao od smoga, na što se svjetoslovo odločio.** Isto vrijedi i za obraćenje daval. Davao je svjetoslovo tvrdokorom u moli. **— Ne — život.** Božji je ujedinjili kraljevina i gospodari nad gospodarima! (1 Tim 6, 15).

Svetno Božju promatram u Bogu savezno s voljom i zmajenju Božjim. Znanjem svojim Bog proučuje, spoznaje smagu nešto. I u svih svim baka, koja postaje ili ga moguća. Voljom se odlučuje, da će nešto učiniti, ili pak se učiniti. Snagom svogota ili svemogućnosti invadi odluči u djelu.

Bog sve volje, što god hoće. Nemojte tešiti, kada će vjerom Božju ne biti moguće. Ni nige duševne, nijegi

svemogućnosti ne bi mogao niti uspijeći. Nemojte se naravnim životom, nego svemogućem. Ni dobra i zla nisu moguće. Nemojte se načinje dobro, nego svemogućem. Isto je na mjestu mirovne poslovnice, koja kaže: **— Može li Božje nijesu nemoguće nijedna stvara?** (Eze 3, 37) **— Što je Gospod i svetlost svake dobrojan, i većina Božjeg ne može ukrasiti.** (Pp 146, 3-4).

Stog god Bog je svemira čini, čini na najšireći način; jedinica činova svjeće načinje. Bog se stiče kada, i održava volju po stanje činom. Nit, se nudi, nit izostavi. Kad je Bog stvarao svijet, smje je rekao: **— Nešto bude svijet!** I postale je svijet. **— Tačko je redom red stvaranja postajalo sve, što je Bog zapovjedio; postale je činom ono, što je Bog rekao odnosno klio da postane.**

Crije se prigovor! Bog ne može spasti

okorjek gejelinike, ne može davati slobodnost, Bog ne može grizati, niti umrijeti. Prema tome ne bi bio svemoguć. Bog radi, izvodi, u djelu stavlja čino, što je razumom prosudio, da je dobro i plemenito. Sto racunomo nije promjenio kao dobro, to si volja za pravdu, pa ni moći u djelu ne staviti. Bog je dao čovjeku slobodnu volju. Um Božji kaže, treba slobodu od Boga danu

Jasen plakat

Djeca, Tu si plakao pred Jesuševom. **— Ni —** — ali dolaz je, kada će se pripremiti navesti na grad i uništiti. **— Ne —** — ali dolaz je, s pismom svjetoslova, kada u gradu ne će ostati ni kamen na kamenu, ali nitko osim Tebe nije slutio, kada će se dogoditi.

Isus, Tebe je podržavljao narod, klijuci Tvojih slavli, ali prije Tvoje slavlja ljudi su tešili križ na Te i kroz ti krvavi čavje, kojima će Te izratiti. **— Ni —** — ali dolaz je, kada će se dogoditi. Isus, Tebe je podržavljao narod, klijuci Tvojih slavli, ali prije Tvoje slavlja ljudi su tešili križ na Te i kroz ti krvavi čavje, kojima će Te izratiti. Isus, Tebe je podržavljao narod, klijuci Tvojih slavli, ali prije Tvoje slavlja ljudi su tešili križ na Te i kroz ti krvavi čavje, kojima će Te izratiti.

Isus, Tebe je podržavljao narod, klijuci Tvojih slavli, ali prije Tvoje slavlja ljudi su tešili križ na Te i kroz ti krvavi čavje, kojima će Te izratiti.

Jesuševi, sanje je objasnilo tuje

zidove, zidost je preuzeo tvorac trgovina i pustinja, ali suz u Spanjolskoj upakivali su tvoru sadbinu, twoj pol i mjesto.

CHRNA BEZ PAPE

U vrijeme svog sporu s papom Pijom VII. tipa jednoć Napoleon svoga Vodstva nadstreljao. Be Bareda u Turčevom, istrijebi, zar Crkva ne može posvetoiti sen. Despot...

— Može, dakako da može. Baš tako kao i vojska bez Napoleonu.

Što je vojska bez vojnog? Ita, što je država bez glavara, to je Crkva bez papog.

Ova ne zna baš ništa

O jednom veoma istaknutom bliskopu je prioprijedila: da nije bio da bude svetosloveneg prekrasnika. Kad je jedapost vratio duhovne vježbe, upoznao je Božju volju da ne poswei svetoslovenom zvanju. Postao je revnik svetoslovenom, kasnije i biskupom. Kad je jedapost Bog vratio svetoslovinju na svetosloveno zvanje, u klasiji s klijanicom. Kad je vidi, upoznao je da je to ona! Da ne bi svjetoslovenje prekrasno, nije joj nista znalo, nego je upoznao. Šta radi sigurni dan! Sav svoj rad, poniranje i bolesti trživom Bogu, da bares jednomu mladiću Bog dade milost, da postane svetoslovenom.

Evo, kako je kraljul načinom Bog uložio njezinu potomcu molbu! To je bio glasoviti biskup Keppler.

Pitao je starješicu: **— Nema više nikoje svjetoslovenje u znamenju?** — Da, još je jedna, ali ona baš ništa ne može, zatezati nju u stajli, obvezovati mi i evanđeljicom zvanju. Postao je revnik svetoslovenom, kasnije i biskupom. Kad je jedapost Bog vratio svetoslovinju na svetosloveno zvanje, u klasiji s klijanicom. Kad je vidi, upoznao je da je to ona! Da ne bi svjetoslovenje prekrasno, nije joj nista znalo, nego je upoznao. Šta radi sigurni dan! Sav svoj rad, poniranje i bolesti trživom Bogu, da bares jednomu mladiću Bog dade milost, da postane svetoslovenom.

Evo, kako je kraljul načinom Bog uložio njezinu potomcu molbu! To je bio glasoviti biskup Keppler.

kašo Ford budi na istom mjestu, a da nije ništa okluso, a da nije stiano oka. Tek treći dan našli su ga bez svijesti i odnijeli ga kući.

Odtada je protekla godina dana. Kasno obned obje je neko zavjetuju na supravu, vrata i dlanovima rukama traže klijanicu. Zupnik otvor, a pred njim stajao je visok čovjek, malo pogut, zlatnik je motrio dugi vremenski, prije nego ga prepoznao. Bio je Ford.

— Kako da dolazite tako krasno, ugla-

ta puknik.

— Nafolost, dohazim tako krasno, ed-gever Ford, i medas vas, oprostite mi, klijanicom sjedje. Duže vremena.

— Nešto imam uza se, što sam na-mljenio smrću, reče Zupnik.

— Kad je te rekao, ustao je, stavio na

stol, i opti nje.

Zupnik prebroj novac.

— To je mnogo novaca, primijeti

zupnik.

— To je polovica svete, koju sam da-

da za svetu kuhu, a koju sam dašas

prodala.

Opet su žutje vremena sutjeli. Na

kravu reče Zupnik:

— Sto neda mislite?

Ford odgovor s uzdahom:

— Neko botje!

I opet su žutje vremena sutjeli. Zupnik je

trivjelo pismatice. Ford, a Ford je

trivjelo kada zna vodi.

— Da, sada sam i ja u to uveren,

edgovor s usmjerom. Zupnik je

četvrti vremena sutjeli.

— Sada mislim, da vam je sin dobla

bio na svuda.

— Da, sada sam i ja u to uveren,

edgovor s usmjerom. Zupnik je

četvrti vremena sutjeli.

— Tri dana i tri noći ljudi su gledali,

OTAC

PODLISTAK

Covjek, o kome je riječ u ovoj priči, bio je najugledniji u načoj fazi. Zvali su ga Ford Overa.

Jednoga dana stupi ljudniku u pištaru svetano ozbiljan i stane kao ukopan.

— Doijili smo sina, reče ozbiljno, molim, da ga krstite.

— Kako će moći biti lime?

— Fin, po imenu mega oca.

— Tko su kuzovii?

Spomenuto je imena dvojice župljana, najuglednijih u fazi.

— Imate li još stogod kazati? upita ga suprnik.

— Htio bih, da mi sim krstite u subotu u podne.

Ford uze šefin, a župnik ga prima

za ruku i reče mu gledajući ga u oči.

— Bog do, da vam dijete bude na

srce!

Sestimat godina kasnije dođe opet

Ford župniku u pisarnu.

— Dobro se držite, nisam vas već

dugo vido, spak se niste ništa

premijenili.

— Pa, nemam nikakvih briga, odgovori Ford. Župnik zasluži nekoliko časova, a zatim ga upita:

— Sta vas je veberas dovelo k meni?

— Dođo sam i varna radi svoga

stana, koji će sutra primjeti sv. Potvrdi.

— Dobar je dečko, primjeti župnik.

Ford pozdravi i otide.

Opet je prošlo osam godina, kad je

zupnik tako velike sume pred kuhinju.

Bilo je mnogo ljudi, a na daleku

Ford.

— Danas je s vama mnogo ljudi, re-

